

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

การประกันภัยเป็นธุรกิจที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสถาบันการเงินในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 สาขาใหญ่ คือ การประกันชีวิต (Life Insurance) และการประกันวินาศภัย (Non-Life Insurance) การดำเนินงานของ 2 ธุรกิจนี้จะเกี่ยวข้องกับผลได้และผลเสียของประชาชนอย่างมาก กล่าวคือ ธุรกิจประกันชีวิตเป็นเสมือนสถาบันระดมเงินออมภาคเอกชน เพราะอายุสัญญาประกันชีวิตจะยาวกว่า 10 ปี ผสมด้วยการให้หลักประกันความมั่นคงแก่ครอบครัวของผู้เอาประกันภัย ในกรณีที่ผู้เอาประกันภัยถึงแก่กรรม (โดยทั่วไปคือ หัวหน้าครอบครัว) ส่วนธุรกิจประกันวินาศภัยนั้น มีหน้าที่หลักคือ เป็นการรับประกันการเสี่ยงภัย หรือการที่บริษัทเข้าไปรับเสี่ยงภัยแทนบุคคลหรือธุรกิจ ซึ่งภัยต่าง ๆ นั้น ได้แก่ อัคคีภัย ภัยรถยนต์ การขนส่งทางทะเล และการประกันภัยเบ็ดเตล็ด (เป็นชื่อเรียกรวม ๆ ของการประกันภัยประเภทอื่น ๆ ที่มีใช้ 3 ชนิดที่กล่าวมาแล้ว) โดยที่สัญญาประกันวินาศภัยส่วนใหญ่จะมีอายุสัญญา 1 ปี และจะต่ออายุสัญญาไปเรื่อย ๆ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าธุรกิจประกันภัยเป็นธุรกิจการค้าที่มีส่วนสำคัญต่อผลประโยชน์หรือผลได้ผลเสียของประชาชนอย่างมากที่กระทบความปลอดภัย หรือความผาสุกแห่งสาธารณชน รวมถึงการมีบทบาทสำคัญในการระดมทรัพยากรการเงินทุน โดยในปี 2534 ธุรกิจประกันภัยสามารถระดมเงินทุนจากประชาชนได้เป็นอัตราส่วนร้อยละ 2.2 ของเงินทุนทั้งหมด รองจากธนาคารพาณิชย์ ซึ่งเป็นสถาบันการเงินที่สำคัญที่สุดในการระดมเงินทุนจากประชาชน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 75.68 กิจการเงินทุนหลักทรัพย์ และธนาคารออมสิน สามารถระดมเงินคิดเป็นร้อยละ 18.71 และ 4.57 ตามลำดับ (ตารางที่ 1.1) และธุรกิจประกันภัยจะทวีความสำคัญมากขึ้นในระบบเศรษฐกิจ เมื่อพิจารณาจากศักยภาพในการระดมเงินทุน จะเห็นได้จากตัวเลขเบี้ยประกันภัยที่ธุรกิจดังกล่าวสามารถระดมได้เมื่อเทียบเป็นสัดส่วนต่อรายได้ประชาชาติ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยตลอด คือจากร้อยละ 0.92 ในปี 2523 เป็นร้อยละ 1.76 ในปี 2534 (ตารางที่ 1.2) และเงินทุนที่ระดมได้ในรูปของเบี้ยประกันนั้น ธุรกิจประกันภัยจะนำไปลงทุนในพันธบัตร

รัฐบาล ทุนกู้ยืม ตัวสัญญาใช้เงิน เงินฝากประจำ หรือดำเนินธุรกิจอื่น ๆ กับธนาคาร หรือบริษัท
เงินทุนหลักทรัพย์ ดังนั้นจึงนับได้ว่า ธุรกิจประกันภัยทำหน้าที่เป็นตัวกลางที่ทำให้เกิดการเคลื่อน
ย้ายเงินทุนจากภาคเศรษฐกิจที่มีเงินทุนส่วนเกิน (Surplus Sector) ไปยังภาคการผลิตสินค้า
และบริการให้เกิดการขยายตัวทางด้านการค้าในระบบเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังมีบทบาทในการ
ช่วยพัฒนาตลาดทุนให้เอื้ออำนวยและมีเสถียรภาพ และลดการพึ่งพาเงินตราต่างประเทศอีกด้วย

ตารางที่ 1.1 อัตราส่วนการระดมเงินจากประชาชนผ่านสถาบันการเงินชนิดต่าง ๆ

สถาบันการเงิน	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532	2533	2534
1. ธนาคารพาณิชย์	73.20	75.40	74.35	73.67	73.26	73.28	74.89	75.36	75.68
2. บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์	12.60	9.26	9.54	8.51	7.51	8.29	12.84	14.02	18.71
3. บริษัทประกันภัย	2.48	2.55	2.62	2.51	2.35	2.52	1.88	2.00	2.2
4. สหกรณ์การเกษตร	0.32	0.32	0.32	0.31	0.31	0.32	0.13	0.12	0.12
5. สหกรณ์ออมทรัพย์	1.76	1.88	2.02	2.29	2.53	2.60	0.49	0.51	0.54
6. บริษัทเครดิตฟองซิเอร์	0.69	0.44	0.35	0.32	0.25	0.20	0.12	0.09	0.11
7. ธนาคารออมสิน	8.71	8.76	9.22	11.68	12.06	11.02	7.42	6.12	4.57
8. ธ.ก.ส.	0.40	0.38	0.42	0.53	0.56	0.62	0.90	0.98	1.11
9. ธ.อ.ส.	0.36	0.91	1.16	1.18	0.97	1.16	1.33	1.42	1.52

ที่มา: คำนวณจากรายงานประจำเดือน ธนาคารแห่งประเทศไทย ปี 2526 ถึง ปี 2534

หมายเหตุ: ธ.อ.ส. หมายถึง ธนาคารอาคารสงเคราะห์

ธ.ก.ส. หมายถึง ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

ตารางที่ 2 สัดส่วนของเบี้ยประกันภัยรับโดยตรงที่ระดมได้ต่อรายได้ประชาชาติ

หน่วย: ล้านบาท

ปี	GDP	เบี้ยประกันภัยรับโดยตรง ที่ระดมได้ (P)	P/GDP * 100 (%)
2522	558,861	4,965	0.89
2523	658,509	6,059	0.92
2524	760,195	7,221	0.95
2525	820,002	8,175	1.01
2526	924,913	9,919	1.09
2527	988,863	11,048	1.13
2528	1,014,399	12,146	1.20
2529	1,095,368	13,336	1.22
2530	1,253,147	16,378	1.31
2531	1,506,977	20,603	1.37
2532	1,775,987	27,267	1.54
2533	2,051,208	36,940	1.80
2534	2,108,249	37,068	1.76

ที่มา: คำนวณจากรายงานธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย กรมการประกันภัย
และรายได้ประชาชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

พิจารณาธุรกิจประกันวินาศภัย ซึ่งเป็นกิจการที่มีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง นอกเหนือจากการสร้างความมั่นคงให้แก่สังคม และมีความแตกต่างจากธุรกิจประกันชีวิตอย่างเด่นชัด คือ เป็นกิจการที่เป็นหลักประกันในการค้าประกันสินค้า ซึ่งเป็นการช่วยให้เกิดเครดิตอย่างกว้างขวางขึ้นในสังคม ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งของการประกอบธุรกิจประจำวันในทุกสาขาเศรษฐกิจ ทั้งนี้เพราะการประกันวินาศภัยเปรียบเสมือนหลักประกันถึงความเสียหาย หรือสูญหายของสินค้า ซึ่งก่อให้เกิดความมั่นคงในการดำเนินธุรกิจและเป็นการส่งเสริมการลงทุน ทั้งด้านพาณิชย์และอุตสาหกรรมให้ขยายตัวเพิ่มขึ้น ซึ่งนับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ตัวอย่างเช่น นาย ก. ต้องการเงินไปลงทุนในธุรกิจ โดยนำบ้านไปจำนองกับธนาคาร ในขณะที่นาย ก. ได้ทำประกันอัคคีภัยไว้แล้ว ฉะนั้น ถ้าเกิดอุบัติเหตุไฟไหม้บ้านขึ้น ธนาคารก็ยังมีหลักประกันว่าจะได้รับการชดเชยค่าเสียหายคืน เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่ไม่มีการทำประกันอัคคีภัยไว้ หากเกิดความเสียหายขึ้น ธนาคารไม่สามารถที่จะเรียกเงินชดเชยที่เกิดจากทรัพย์สินที่เสียหายจากใครได้ ซึ่งในทางปฏิบัติที่ธนาคารจะปล่อยเครดิตให้แก่ธุรกิจอุตสาหกรรม หรือพาณิชย์กรรมใด ๆ นั้น ธนาคารก็จะสั่งให้ลูกค้าทำประกันภัยก่อนเสมอ

นอกจากนี้ ยังมีประเด็นที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ธุรกิจประกันวินาศภัยจะมีบทบาทต่อตลาดการเงิน (Money Market) ซึ่งเป็นแหล่งเงินทุนระยะสั้น ทั้งนี้เพราะสัญญาประกันวินาศภัยจะมีอายุเพียง 1 ปี ดังนั้น เบี้ยประกันที่ธุรกิจนี้สามารถระดมได้นั้น เงินส่วนหนึ่งบริษัทจะกันไว้เป็นเงินสำรองเพื่อเตรียมไว้สำหรับภัยพิบัติอันจะเกิดขึ้นนอกเหนือจากที่คาดคะเนไว้ และเงินสำรองส่วนนี้เองที่บริษัทประกันภัยส่วนใหญ่จะนำไปลงทุนในรูปของเงินฝากธนาคาร และตัวสัญญาใช้เงิน เงินส่วนที่เหลือก็จะนำไปดำเนินธุรกิจอื่น ๆ กับธนาคารหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ในขณะที่ธุรกิจประกันชีวิตจะมีบทบาทต่อตลาดทุน (Capital Market) มากกว่า ทั้งนี้เพราะมีการนำเงินสำรองไปลงทุนในสินทรัพย์ระยะยาว ซึ่งได้แก่ การให้กู้ยืม หุ้นและหุ้นกู้ และพันธบัตรรัฐบาล ดังนั้นจึงนับได้ว่าธุรกิจประกันวินาศภัยมีส่วนช่วยในการระดมทุนเพื่อการพัฒนาประเทศอีกทางหนึ่งด้วย

สถานภาพของธุรกิจประกันวินาศภัยในปัจจุบันที่ดำเนินการทั้งหมด 67 บริษัท เป็นบริษัทของคนไทย 56 บริษัท เป็นสาขาของบริษัทจากต่างประเทศ 5 บริษัท และอีก 6 บริษัทรับประกันสุขภาพ ได้มีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้นทุกปี เมื่อพิจารณาจากจำนวนกรมธรรม์ ซึ่งมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วตั้งแต่ปี 2530 เป็นต้นมา คือ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 16 ในช่วงปี 2530-2534 การประกันภัยรถยนต์จะมีการขยายตัวที่สูง โดยเฉพาะปี 2531 มีอัตราเพิ่ม

ถึงร้อยละ 39.7 รองลงมาเป็นประกันสุขภาพ และการประกันภัยทางทะเล (ดูตารางที่ 1.3) และเมื่อพิจารณาจำนวนเบี้ยประกันรับโดยตรงของกิจการประกันภัยรถยนต์ และประกันอัคคีภัย รวมกันสูงกว่าร้อยละ 75 ของจำนวนเบี้ยประกันรับโดยตรงทั้งหมด ในปี 2531 และ 2534 (ตารางที่ 1.4) และมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเศรษฐกิจของประเทศกำลังขยายตัวใน อัตราที่สูงส่งผลให้กำลังซื้อของประชาชนสูงขึ้น โดยเฉพาะประชาชนที่มีฐานะปานกลางจะซื้อ รถยนต์ และที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น ทำให้ธุรกิจประกันภัยขยายตัวตามไปด้วย ในขณะที่เดียวกับการ ประกันภัยทางทะเลก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะประเทศไทยมีการผลิตสินค้าเพื่อ ส่งออก และนำเข้าในแต่ละปีเป็นปริมาณที่เพิ่มขึ้น และหากพิจารณาถึงผลการดำเนินงานของ ธุรกิจประกันวินาศภัยโดยพิจารณารายได้สุทธิจากการลงทุนของธุรกิจ ในปี 2534 คิดเป็นเงิน 2,530 พันล้านบาท เพิ่มจาก 800 พันล้านบาทในปี 2532 หรือเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 216 ในช่วง ดังกล่าวทางด้านสินทรัพย์รวมของธุรกิจประกันภัยได้เพิ่มขึ้นจาก 15,097 พันล้านบาท เมื่อสิ้นปี 2532 เป็น 33,275 พันล้านบาท เมื่อสิ้นปี 2534 หรือเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 222.4 (ตารางที่ 1.5)

ภาพรวมที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้เห็นได้ว่าธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นธุรกิจที่มีความ สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และมีศักยภาพที่จะขยายตัวได้มากขึ้น แต่เป็น ที่น่าสังเกตว่า โครงสร้างของธุรกิจประกันวินาศภัยในประเทศไทยนั้นจะมีเครื่องกีดขวางในการ เข้าสู่ธุรกิจ (Barrier to Entry) ที่นับว่าสูงมาก ทั้งนี้เพราะมีกฎหมายควบคุมภายใต้ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัยและพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2510 ได้กำหนดเงื่อนไขการ ควบคุมธุรกิจประกันวินาศภัย โดยคำนึงถึงความมั่นคงของการประกอบการ ทำให้จำนวนบริษัทที่ ดำเนินธุรกิจประกันวินาศภัยมีจำนวนค่อนข้างที่จะคงที่ตลอดมา คือ มีจำนวนบริษัทประกันวินาศภัย 67 บริษัท ตั้งแต่ปี 2525 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งการที่รัฐบาลยินยอมให้เอกชนเข้าดำเนินกิจการ ประกันวินาศภัยตามความต้องการของตลาดที่ผู้บริหาร โภคพยายามแสวงหาหลักประกันที่มั่นคงที่สุด เพื่อที่จะบรรลุถึงสวัสดิภาพสูงสุด และในขณะเดียวกันผู้ดำเนินกิจการประกันก็สามารถแสวงหา กำไรสูงสุดด้วย จากเงื่อนไขดังกล่าว นักเศรษฐศาสตร์เชื่อว่าจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของ ตลาดที่มีการแข่งขันสมบูรณ์ ทั้งนี้เพราะผู้ผลิตจะขายสินค้า ณ ราคาที่เท่ากับต้นทุนเฉลี่ยของสินค้า

ตารางที่ 1.3 สถิติจำนวนกรรมธรรม์ของบริษัทประกันวินาศภัย ปี 2525-2534

หน่วย: กรรมธรรม์

หน่วย: ร้อยละ

ปี	อัคคีภัย	ตัวเรือ	สินค้า	รถยนต์	เบ็ดเตล็ด	สุขภาพ	รวม
2525	554,535	631	119,852	244,730	88,128	5,801	1,013,677
2526	614,790	5,586	127,724	199,585	103,174	55,172	1,103,031
	(10.87)	(785.26)	(6.57)	(19.67)	(17.07)	(851.08)	(8.81)
2527	635,012	1,001	139,136	222,541	105,615	20,435	1,106,740
	(3.29)	(-82.28)	(8.93)	(13.02)	(2.37)	(-93.77)	(0.34)
2528	643,523	593	144,603	228,446	110,535	1,512	1,129,212
	(1.34)	(-40.76)	(8.93)	(2.65)	(4.66)	(-55.98)	(2.03)
2529	693,263	639	153,666	257,001	126,463	2,133	1,233,164
	(7.73)	(7.59)	(6.27)	(12.50)	(14.41)	(41.07)	(9.21)
2530	783,681	666	186,475	304,433	136,665	3,175	1,415,095
	(13.04)	(4.39)	(21.35)	(18.46)	(8.07)	(48.85)	(14.75)
2531	855,056	845	218,824	425,375	164,424	4,549	1,669,073
	(9.11)	(26.88)	(17.35)	(39.73)	(20.31)	(43.28)	(17.95)
2532	952,082	665	257,635	519,282	205,301	6,254	1,941,219
	(11.34)	(-21.30)	(17.74)	(22.14)	(24.86)	(37.48)	(16.32)
2533	952,503	650	291,325	613,165	272,040	10,239	2,205,922
	(6.98)	(-2.26)	(13.08)	(18.01)	(32.51)	(63.72)	(13.26)
2534	1,178,343	681	312,576	679,835	359,856	18,731	2,550,022
	(23.71)	(4.77)	(7.29)	(10.75)	(32.28)	(82.94)	(15.60)

ที่มา: รายงานธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย กรมการประกันภัย

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บแสดงถึงอัตราการเจริญเติบโตของธุรกิจ

ตารางที่ 1.4 เบี้ยประกันภัยรับโดยตรงของธุรกิจประกันวินาศภัย

ประเภทการรับประกันภัย	ปี 2531		ปี 2534	
	ล้านบาท	ร้อยละ	ล้านบาท	ร้อยละ
อัคคีภัย	3,094	33.22	5,039	24.77
ตัวเรือ	78	0.84	174	0.85
สินค้า	738	7.92	1,242	6.11
รถยนต์	4,031	43.27	10,586	52.04
เบ็ดเตล็ด	1,317	14.14	3,082	15.15
สุขภาพ	57	0.61	219	1.08
รวม	9,315	100	20,342	100

ที่มา: รายงานธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย กรมการประกันภัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

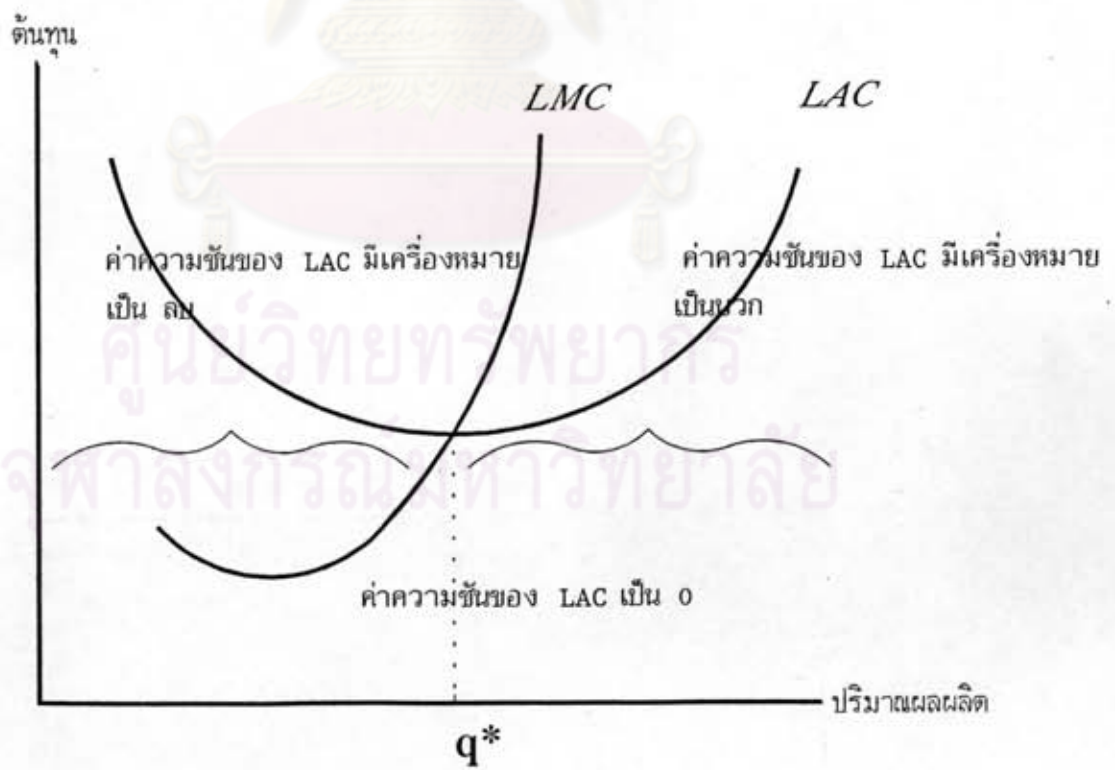
ตารางที่ 1.5 ผลการดำเนินงานของธุรกิจประกันวินาศภัย

หน่วย: 1,000 บาท

รายการ	2532	2534
รายได้		
เบี้ยที่ถือเป็นรายรับ	6,959,110	13,190,963
รายได้สุทธิจากการลงทุน	800,806	2,530,957
รายได้อื่น	108,906	114,404
รายจ่าย		
ค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นระหว่างปี	4,043,409	7,544,000
ค่าใช้จ่ายในการจัดการสินไหมทดแทน	143,751	278,000
ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน	1,726,460	2,782,000
ค่าจ้างหรือค่าบำเหน็จ	869,921	1,940,000
รวม	6,783,541	12,544,000
กำไรจากการดำเนินงาน	1,085,281	3,292,000
สินทรัพย์	15,097,636	33,275,000

ที่มา: รายงานธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย กรมการประกันภัย

แต่อย่างไรก็ตาม ตลาดสินค้าในโลกของความเป็นจริงนั้นมิได้เป็นตลาดแข่งขันสมบูรณ์ เพราะมีเครื่องกีดขวางหลายประการ ดังกรณีโครงสร้างของธุรกิจประกันวินาศภัยในประเทศไทย และหากว่าการที่ต้นทุนเฉลี่ยของธุรกิจลดลงอย่างต่อเนื่อง เมื่อมีการขยายขนาดการผลิตตาม ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์เชื่อว่า การผลิตอยู่ในช่วงที่ผลตอบแทนต่อขนาดเพิ่มขึ้น (increasing return to scale) และค่าความชันของเส้นต้นทุนเฉลี่ยมีค่าเป็นลบ กล่าวคือ การผลิตจะอยู่ในช่วงที่ปริมาณการผลิต $q < q^*$ (ดูรูปที่ 1.1) ซึ่งสภาวะเช่นนี้ทำให้ธุรกิจที่อยู่ในตลาดก่อนจะมีความได้เปรียบผู้ผลิตรายใหม่ หรือผู้ผลิตรายเล็ก ๆ ที่เพิ่งเข้าสู่ตลาด ดังนั้นการที่ธุรกิจขยายการผลิตแล้วทำให้ต้นทุนเฉลี่ยลดลง จึงขัดแย้งกับเงื่อนไขของตลาดแข่งขันสมบูรณ์ ประเด็นที่สำคัญในการศึกษานี้ ก็เพื่อตรวจสอบว่าธุรกิจประกันวินาศภัยในประเทศไทยมีการดำเนินการอยู่ในช่วงที่ต้นทุนเฉลี่ยลดลง เมื่อขยายขนาดของการผลิตหรือไม่ (Economies of Scale) ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการวางแผน เพื่อตรวจสอบดูธุรกิจสามารถดำเนินการผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในแง่ของการจัดสรรทรัพยากร หากธุรกิจใดที่ไม่มีการผลิตที่มีประสิทธิภาพ จะได้ทำการปรับปรุงวิธีการผลิตของตนให้สามารถแข่งขันกับหน่วยผลิตอื่น ๆ ได้

รูปที่ 1.1 แสดงต้นทุนเฉลี่ยของธุรกิจที่มีการผลิตในช่วงผลตอบแทนต่อขนาดเพิ่มขึ้น ผลตอบแทนต่อขนาดคงที่ และผลตอบแทนต่อขนาดลดลง

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การศึกษาการประกันภัยของธุรกิจประกันวินาศภัย ในการศึกษาจะวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจประกันวินาศภัย 3 ประเภทคือ ประกันอัคคีภัย ประกันภัยรถยนต์ และการประกันการขนส่งทางทะเล โดยวิธีการวิเคราะห์จากการประหยัดจากขนาด (Economies of Scale) ของธุรกิจประกันวินาศภัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาถึง โครงสร้างของธุรกิจประกันวินาศภัยและลักษณะการดำเนินธุรกิจ
2. วิเคราะห์และตรวจสอบว่า เมื่อธุรกิจประกันวินาศภัยขยายการผลิตเพิ่มขึ้น ต้นทุนในการดำเนินงานอยู่ในช่วงที่มีการประหยัดต่อขนาดหรือไม่ และมีปัจจัยอะไรบ้างที่เป็นตัวกำหนดการประหยัดจากการขยายขนาดของธุรกิจ

1.3 ขอบเขตการวิจัย

ในปัจจุบันมีบริษัทประกันวินาศภัย จำนวน 67 บริษัท ในจำนวนนี้มี 56 บริษัทเป็นบริษัทของคนไทย 5 บริษัทเป็นสาขาของบริษัทจากต่างประเทศ และอีก 6 บริษัทรับประกันสุขภาพ โดยที่การประกันวินาศภัยมีหน้าที่หลักคือเป็นผู้รับเสี่ยงภัย จากการเป็นผู้รับประกันภัยต่าง ๆ เช่น อัคคีภัย รถยนต์ ขนส่งทางทะเล ประกันสุขภาพและประกันภัยเบ็ดเตล็ด (ซึ่งเป็นการประกันภัยประเภทอื่น ๆ ที่มีใช้ประเภทที่กล่าวข้างต้น และมีแบบพันธชนิด) หากพิจารณาจำนวนเบี้ยประกันรับโดยตรงของการประกันอัคคีภัย กับการประกันภัยรถยนต์ รวมกันสูงกว่าร้อยละ 75 ของจำนวนเบี้ยรับประกันภัยโดยตรง (Direct Premiums) ทั้งหมดในปี 2531-2534 ในขณะที่เดียวกัน การประกันภัยทางทะเลก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน หากรวมเบี้ยประกันรับโดยตรงของทั้ง 3 ประเภท จะสูงกว่าร้อยละ 80 ของจำนวนเบี้ยประกันรับโดยตรงทั้งหมด จึงเห็นได้ชัดเจนว่าการประกันวินาศภัยทั้ง 3 ประเภท^๕ซึ่งเป็นการประกันเฉพาะทรัพย์สินนั้น เป็นธุรกิจที่มีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจไทย

ฉะนั้น การวิจัยครั้งนี้จะวิเคราะห์เฉพาะธุรกิจประกันวินาศภัย 3 ประเภทคือ ประกันอัคคีภัย ประกันภัยรถยนต์ และการประกันการขนส่งทางทะเล (ซึ่งศึกษาเฉพาะการประกันภัยสินค้า) เท่านั้น โดยจะใช้ข้อมูลภาคตัดขวางในช่วงปี 2530-2534 ของบริษัทประกันวินาศภัยจำนวน 59 บริษัท

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษานี้จะทำให้รู้ถึง โครงสร้างและลักษณะของธุรกิจประกันวินาศภัย ตลอดจนศึกษาบทบาทของรัฐบาลในการควบคุมธุรกิจประเภทนี้ และที่สำคัญคือ ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการประหยัดจากขนาดของธุรกิจประกันวินาศภัย ศึกษาถึงการประหยัดจากขนาดของธุรกิจประกันวินาศภัย ซึ่งผลจากการศึกษานี้จะสามารถนำไปประกอบการวางนโยบายของรัฐบาลให้สอดคล้องกับการขยายตัวของธุรกิจ ช่วยให้เกิดความมั่นคงและเกิดประโยชน์ต่อสังคมโดยรวมในที่สุด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย